

I PESCUITORUL DE GÂNDURI

Imn sufletului

Suflete,-n fața ta-ngenunchi:
Urci din lut coloana gânditoare,
Mii de rădăcini și-un singur trunchi
Pentru-a lumii sevă călătoare.

Tu, ce-ți porți tumulturile sus,
Mândrele mâinii aeriene,
Unic ostrov în văzduhuri pus
Aripilor ostenite pe noiane.

Și ridici minunea la zenit,
Subterane, negre reverii
Să-ți prefacă lemnu-n florării,
Leagăn pentru cerul adormit.

Cel mai mare, limpedele rod,
Dăruie-l acelui ce se suie
În a foilor cerească cetățuie
Unde-ai prins azurul în năvod,

Unde n-ajung piatră, nici braț bont,
Peste vastul vânt zvârlit avuzuri,
Să culeagă-naltele auzuri
Ochi zămislitori de orizont.

Exilatul fruct biruitor
Vârful slavei neatins îl ține,

Dar sămânța încă grea de sine
Cade-n trist pământ interior.

(Urcuș)

Sufletul

Grânar de nestemate amurgul s-a închis.
Pământule, de-acuma comorile îți seacă...
Și-mi amintesc de-o țară alătura de vis
Spre care-ntreg alaiul luminii slobod pleacă.

O, trup, capcană caldă, năvod cu dulci momeli,
Tu prinzi ce-i greu și lacom, păstrezi ce-i lut în plasă.
Dar sufletul, prin ochiuri de vrajă și-ndoieli,
Dar sufletul tot scapă și se întoarce-acasă.

(Întrezăriri)

La răscruce

În suflet, ca pe-o cale pustie, sânt răscruci,
Întretăieri de drumuri sălbaticе, străine,
Ducând spre patru colțuri... Pe care să apuci?
Meleagurile-s rele și nimeni nu-i cu tine.

Răspântia e moartă și câți s-au perindat
Nu ți-au lăsat o urmă, un semn care s-arate
De-a nimerit vreunul pe drumu-adevărat...
Doar cruci fără de slove de-a lungu-s presărate.

Un han, din care numai pereții-au mai rămas,
Cu hruba părăsită, un puț fără izvoare
Și-un plop uscat alături, ca o spânzurătoare,
Îți spun că nu e locul făcut pentru popas.

Te simți pierdut departe... răscrucile-s pustii,
Și-ai vrea să fugi din aste paragini blestemate.
...În suflet sânt răspântii: ajungi fără să știi
Și șovăi la o furcă de drumuri neumblate.

(Pârgă)

Pescuitorul de gânduri

În sufletul cu ape când turburi, când domoale
Neconținut zvârli mreje de vorbe împletite,
Ca să le scoți de-a pururi netrebnice și goale,
Sau ciuruind de mълuri amare și clocite.

Și totuși, jos acolo, afund, unde ascunse
Simțirile-n ghioace rodesc mărgăritare,
Stau ațintite gânduri de aur, neajunse,
Ce line prin amurgul adâncului fac zare.

Amăgitor răsfârnte de recile lor ape,
Ies uneori părelnic și-ating la țarm țărâna,
Jucând așa de blânde și-atâta de aproape,
Cât să te pleci pe suflet și să le prinzi cu mâna.

Arar doar câte unul ca-n vis se aridică
Sfios pân' la năvodul cuvintelor viclene
Și săgetând limanul s-apropie cu frică.
Încremenit, nu sufli; sloit, nu bați din gene.

Și iată-l viu, se zbate sălbatec, prins în fire:
Se-nmoaie-n aur mreaja urcând nălucitoare,
Dar gândul ager sparge rețeaua ta subțire,
Ce-ți cade, sfori de vorbe-ncâlcite, la picioare.

Cufundătorul numai s-aruncă și se lasă
Cu ochi deschiși prin hăuri vuind întunecate:
Strivit de greutatea ce-n adâncimi apasă
Și podidit de sânge, la ele-abia străbate.

(Destin)

Luminătorul

Am fost ca nerodul din poveste
Ce căra Soarele cu oborocul
În casa-i fără uși, fără ferestre...
Și-și blestema întunerecul și nenorocul.
 Ieșeam cu ciubărele minții, goale, afară
 În lumină și pară,
 Și, când mi se părea că sânt pline,
 Intram, răsturnându-le-n mine.
Așa ani de-a rândul
M-am canonit să car lumina cu gândul...
 Atunci ai trimis îngerul Tău să-mi arate
 Izvorul luminii adevărate:
El a luat în mâini securea durerii
Și-a izbit năprasnic, fără milă, pereții.
Au curs cărămizi și moloz puzderii,
S-a zguduit din temelii clădirea vieții,
Au curs lacrimi multe și suspine,
Dar prin spărtura făcută-n mine,
Ca printr-un ochi de geam în zidul greu,
Soarele a năvălit înlăuntrul meu.
 Și cu el odată,
 Lumea toată...
Îngerul luminător a zburat aiurea,
Lăsându-și înfiptă securea;
Cocioaba sufletului de-atuncea însă-i plină
De soare, de slavă și de lumină.

(Poeme cu îngeri)

Sânt peșteri

Tu nu uita că sânt în tine peșteri...
Un pas, o șoaptă, numai un suspin,
Sporesc acolo-n mii și mii de creșteri,
Se-ngroașă-n hăuri, se izbesc și vin
Să zguduie pereții arși de lavă.
Și tainița se umple de tumult,
Ca cerurile, sus, când tună-n slavă...
Și crește larva surdă tot mai mult,
De parcă sparge urletul tavanul:
Cutremur lung iscat dintr-un oftat...

Și-adesori când zvonul, ca orcanul,
Nebun s-azvârle-n steiul detunat,
Ca-n peștera pierdută sub pământ –
De larva izvorâtă din suspine
O piatră cade, altele-și fac vânt,
Și bolțile se năruie în tine.

(Pârgă)

Versuri baroce

Fratelui Andrei Scrima

Ca pe un munte mă zămisliși, din pietre grele...
Fălci, tigvă, morman de ciolane,
Mușchi sălbatici, bălării crescură peste ele,
Tăuri limpezi se scobiră-n asprele stane...
Alunecă, prăpăstioase, în negrele adâncuri
Guri de hăuri, hâde gâtlejuri,
Spre putrede peșteri ascunse-n oblâncuri
Unde șerpii măruntaielor colcăie, vrejuri.
În orice colț se ghemuiesc sângeroase fiare,
Prădalnici monștri-n necurmată cină
Rup, macină, mistuie fiecare
Tot ce viază sus în lumină.

Dar iată în pieptul stâng spânzură o astră?
Pâlpâie focul neadormit în ea,
Jumătate roșie, jumătate albastră;
Jivina inimii, jivina inimii nu e stea!
Nesățioasă caracatiță spăimântătoare,
Cea mai chinuitoare, ea mi-e dușmanul...
Prin mii de brațe, mii de picioare
Gata-i să soarbă însuși oceanul.
Cu celarele pântecului ei puse-n cruce,
Stă la pândă smerită, a rugă:
Te-adulmecă și pe Tine, Doamne, să Te apuce
Și să Te sugă.

*7 decembrie 1953, București
(Postume)*

Prăpastia

Cei ce încă Te caută deznădăjduiți zic
Că între Tine și noi netrecute prăpăstii străjuiesc.
Mulți, întorși din cale, Te tăgăduiesc...
Câți Te-au aflat zâmbesc și nu spun nimic.

Doamne, unde încep abisurile-acele?
Ce drum s-apuc, oricât de lung?
Nu cruț nimic, numai s-ajung,
La marginea Ta, să m-arunc în ele!

Deodată, o spaimă mă ține,
O bănuială strivitor de grea:
Prăpăstiile Tale încep chiar din mine,
Deschise dintru-nceput în inima mea.

*vineri, 27 mai 1955, București, în spital
(Postume)*

Urcușul

Tu faci Sfințenia-ți să mi s-arate
Ca mii de Himalai de diamant,
Cu văi în haos înrădăcinate
Și piscuri sprijinite în neant.

Și-ncep să sui urcușul Tău-nainte,
Ghețar dumnezeiesc fără de vad...
De-alunec în prăpăstiile sfinte
Nu-mi pasă, Doamne, tot în Tine cad.

(Urcuș)